

Dve pohodniški živalski sliki

✍ Milka Bokal

Človekov odnos do živali razkriva njegov značaj. Srečanja z živalmi v hribih, v katerih človeka prevzemajo malce izbrana občutja, pa dopolnijo doživljanje gorskega sveta.

Srečanje z »malo miško«

Pred nekaj leti je bilo. Potepanje po bohinjskih gorah naju je utrudilo in noč je minila v trdnem spancu. Jutranje zračenje sobe v Ukancu pa nama je prineslo nenavadno presenečenje. Odprem vrata in na pragu tik ob njih zagledam drobno sivo živalco z dolgim repkom.

– Joj, miška! zakličem Dragu, ki kmalu priteče.

Svizec

Prvemu navalu vznemirjenja sledi trezno opazovanje. Vrata so bila odprta. Kaj če drobna miška steče v sobo? Kakšne težave bo povzročila, saj ji v naklonjenosti do vsega živega ne bova »nič hotela«?! Hitro zapreva vrata in si nepredvidenega gosta od zunaj natančneje ogledujeva. Resda je podoben miški, ampak miška to le ni, soglasno ugotoviva. Repek ni gol, pokrivajo ga košate dlačice, tudi razpoznavnih ušesc ni, očki pa so prav debeli. Živalca je popolnoma mirna sprejemala najino proučevanje. V hipu pa naju preblisne misel, da je to poljši mladiček. Gledava, od kod bi nesrečnež prišel pred najina vrata. Nisva prevelika poznavalca živalskega sveta, za polhe pa le veva, da radi živijo na podstrešjih. Ozreva se kvišku in

📷 Oton Naglost

v napušču zagledava majhno luknjo. Skoznjo je padel negodnež na trda tla. Še dobro, da se mu ni kaj zgodilo! Tedaj Draga preblisne za žival odrešilna misel:

– Nazaj ga bom dal.

Mehko pobere telesce. A glej, to hitro oživi. Spretno se mu izmuzne iz dlani, smukne mu po roki navzgor, zleze na hrbet, celo na glavo sili. Korajža pa taka! Najbrž si res želi v svoje domovanje. Kar nekaj truda je bilo treba, da je bil polhek spet v človeških dlaneh, tako trdno se je oklepal gostujočega človeka. Drago ga dvigne do odprtine v napušču. Kazalo je, da je polhek začutil domače okolje in najin namen. Preudarno se je z nožicami oprl na stranske stene odprtine in hitro smuknil v temno notranjost. Tako! Živalca je spet doma. Še zamašiti je treba prepadno luknjo, da radovednež ne bi spet padel v beli dan. Bližnji smrekov storž je bil pravšnji za to. Veselo se nasmehneva drug drugemu in nekaj blagega nama je sijalo z obrazov.

V otroštvu so me učili, da žival, ki ji rešiš življenje, na sodni dan prosi za milostno tehtanje prestopkov, ki jih je oseba, ki je žival rešila, zagrešila v svojem življenju. Upajmo, da bo ta polhek k temu prispeval svoj delež in da mu morebitni človeški vonj, če se ga je navzel, ni preprečeval, da ne bi bil ob vrnitvi spet gostoljubno sprejet pri svoji poljšji družini.

Ovca

Drugo nevsakdanje srečanje z živaljo pa smo doživeli letos na strminah pod Kredarico. Vročina je pritiskala in pot je lil po telesu. Steza pa se je kar vila sem in tja in je ni hotelo biti konca. Pogledi so se željno upirali v sleme Triglavskega doma, ki se je oddaljen kazal nad skalami. Kar nekaj časa je še do tja. Vrsta pohodnikov se je danes napotila k njemu. Višje, na blagem ovinku se je kolona strnila v gručo, ki se kar ni razpustila. Zbirala se je okrog nečesa, silila v središče in slišali so se veseli, spodbudni glasovi. Le kaj imajo! Potem se skupina počasi spet zvrsti v gosji red in prikaže se predmet občudovanja: lepo rejena, postavna bela ovca z debelo

volno. Zdaj je ostala sama ob stezi in čakala novih občudovalcev. Tudi mi se ji približamo in občutki navdušenja nad živaljo privrejo na dan. Trepljamo jo po glavi, okrog ušes, po hrbtu, govorimo ji dobrikajoče besede. Na koncih dolgih vlaken volne se začutijo drobne znojne kapljice. Tudi živali je vroče. A očitno je ovci kljub temu človeška bližina godila. Mirno je stala tam in prenašala našo pozornost. Toda treba je bilo iti naprej. Tedaj pa se naši občudovanki izvije predirljiv, skoraj užaljen beket. In še eden in še eden. Razlegal se je po gorskem peščenem sončnem morju, kot da bi sporočal: Ne hodite od mene, dolgčas mi bo. Pa naj še kdo reče, da si živali ne želijo pozornosti in da so brez občutkov. Za naklonjenost človeka jih najbrž imajo. Vsaj nekatere. Tale ovca v poletni vročini je dokaz za to. ●

Jagenjček se krepil

Marjan Bradeško

